

UN TAL ALBERT CAMUS SINTES, ESCRIPTOR I FUTBOLISTA

Antoni Tudurí

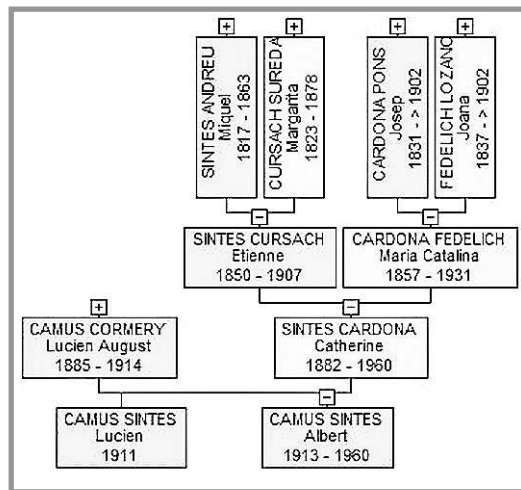
Secció de
genealogia del
Ateneu de Maó

L'estat espanyol ha tingut uns quants ciutadans guardonats amb el premi instituït per l'inventor de la dinamita, el químic Alfred Nobel. Concretament són vuit si comptem a Mario Vargas Llosa (adoptiu). Dels set restants, si descomptem els dos de medicina (Ramón i Cajal i Severo Ochoa), tots són de literatura. Per ordre alfabètic: Alexandre, Benavente, Cela, Echegaray i J.R. Jiménez. Si per conveniència es considera que Vargas Llosa és un premi amb dues nacionalitats (peruana i espanyola), no estaria gens malament que afegíssim un altre premiat amb doble nacionalitat: Albert Camus Sintes (francesa i espanyola o, en sentit més restrictiu, algeriana i menorquina).

Ara que ja l'he dita prou grossa, passaré a fer córrer la imaginació, però documentada, per tal de transmetre algunes consideracions de caràcter molt personal. La pri-

mera és que el coneixement popular d'aquest escriptor és, per qualche aquesta feta per la meva persona, poc menys que desconegut en un àmbit menorquí popular. Si qualcú no hi ve d'acord, només ha de demostrar que vaig errat. Entre la gent que sap d'aquest bon homo hi ha una opinió molt estesa que el relaciona, quasi exclusivament, amb el poble de Sant Lluís. I sense que ningú pugui sentir-se molest i menyspreat, caldrà que posem les coses al seu lloc real. Remenant papers vells i actes de bateig i de casament, ens trobem que Albert Camus Sintes té cames preferents de Ciutadella i des Castell, tant o més que de Sant Lluís. En què basem aquesta afirmació? Simplement dels papers que hem dit abans i, a més, d'altres papers menys solemnes com són les llistes de passaports dels menorquins que van haver d'emigrar a Alger com a conseqüència de la desastrosa política d'un rei anomenat «Fernando VII» (aquell de «*Ahí me las den todas...*»). Avui en dia parlem del greu problema de les «pasteres» mediterrànies tant comentades als mitjans de comunicació i

que clamen al cel. Avui en dia les «pasteres» són il·legals però reals. Entre 1820 i 1850, sense que aquetes fites siguin tanca-des, més de 10.000 menorquins van haver d'emigrar a Alger per poder sobreviure. I hi van anar legalment, amb passaports emesos per les autoritats competents.

I entre aquests passaports podem trobar el de Miquel Sintes Andreu, fill d'Esteve i Joana, nat a Ciutadella en data 01/09/1817,

de 27 anys, casat a Ciutadella el dia 24/03/1845 amb Margarita Coursach Sureda també de Ciutadella, de 22 anys i batejada en data 10/04/1823. Consta que van embarcar al vaixell «African», de 50 tones, i patronejada pel patró Miquel Torres. A aquest «transatlàntic» hi anaven 71 passatgers a més de la tripulació i càrrega general composta per cantons (*pierres de taille* en francès) i llegums.

És cert que el besavi matern de Camus era de Sant Lluís; Josep Cardona Pons, i que la besàvia materna era des Castell i era de nom Joana Fedelich Lozano, casats as Castell en data 12/08/1837, però ens trobem que de quatre avis de sa mare, només un era de Sant Lluís. Per tant, l'origen «lluissenc» és, al manco, discutible.

I ara, pot ser, us demanareu perquè al títol he posat «escriptor i futbolista»? Simplement perquè ell mateix, que havia jugat a futbol de porter (si jugava de migcampista que és el que li agradava, les soles de les sabates es gastaven més) va deixar escrit el següent:

«Perquè, després de molts anys en que el món m'ha permès moltes variades experiències, el que millor sé en torn a la moral i a les obligacions dels homes, ho dec al futbol».

Seguint la tònica emprada fins ara, un servidor té, de moment, 217 línies col·laterals de relació familiar, en tant que Margarita Caules Ametller en té 44, i el Dr. Francesc (Paco) García Olives en té 20.